

„Че полегни си — почини;
 „Купенътъ тозъ за твойто е лице.“ —
 Но на Вълка ядло се мѣсце. . . .

Пжкъ за запасътъ
 Лѣсица дума не продумва
 Току се салъ одумва
 И нашътъ сивовласътъ,
 Нахраненъ тжй кумъ отъ кумата,
 Намѣрилъ се като попаренъ,
 И' се тжй гладенъ
 Упжща се у тѣхъ си въ кжта. —

Разумътъ на баснята.

Въ басната съ името Вълкъ трѣбува да се разбира челоувѣкъ не ѡлченъ, не ненаситенъ, не зълъ, ами — човѣкъ, който въ нѣщо има нужда; а пжкъ лѣсицата тука изобразява скжперника — лицемѣра, който ще та посрѣщне и приеме тжй сладичко-а-я-йй: прегръща, цалува, плаче биле съ тебе; а да ти помогни — съ нищо не помага, косъмъ ти не дава, а току вишь, че ти покаже на нѣщо чуждо, и то на таквози, което е негодно ни за него сжщия, а още повече за оногози, който му проси. —

Иваница, напримѣръ, отива у съсѣдката си — Сѣмовица, — иска ѣ коченче зелена армия, да си свари съ бобицъ; има Сѣмовица армия, но не ѣ се дава; и ето я че казва: „ахъ! на драго сърдце, комшиѣке, — и перце да имаше, давахъ ти я, ами току що онзи день се свърши. — Не обичашъ ли пеперничка, я краставички, пълно каче отъ сестрата остана.“ А пеперничката и краставичкитѣ таквизи, че и за свинието не струватъ. — За туй по нѣкога се приказва: на ти, горка на. що на мѣ нестанава. —